

Amiért érdemes magammal küzdenem

Mindenkinek jólesik a munka után, este, hét végén kiengedni, lazítani. Olyan jólesik a kötelező dolgok után azt csinálnom, amihez kedvem van, és ami kikapcsolódást jelent. Legegyszerűbb egy kis chips és ital mellett lerogyni a TV vagy számítógép elé és azt bámulni. Közben még el is hitetem magammal, hogy ez nélkülözhetetlen. Kell, hogy hírt kapjak a világról, hogy jól informált legyek!... A velem együtt élőkről nem kell jól informált legyek?... Ha nem figyelek a másik emberre, nem szánok rá időt, akkor nem szabad csodálkoznom, ha elhidegül a kapcsolatom, és egy idő után arra lehetek figyelmes, hogy csak úgy oda-oda vágok megjegyzéseket a másiknak és egyre mélyebb szakadék épül közénk, a lelkek közé (fizikailag még közel vagyunk egymáshoz, de lelkileg már egyre messzebb). Ezért van olyan sok veszekedés, válás, sajnos még a rendszeresen templomba járók között is?

Mit lehet tenni? A válasz viszonylag könnyű, de megtenni a szükséges változtatást nagyon nehéz. Mert a változtatásért egyénileg, mindenkinek a maga helyzetében kell megküzdenie. Kitartóan, Istenbe kapaszkodva minden helyzetből fel lehet emelkedni, de áldozatot kell hozni minden jó dologért, a nélkül nem megy.

Imádság és önmegtagadás nélkül semmilyen hivatásban nem lehet helytállni! Az emberi kapcsolatokra is ugyanez érvényes! Imádság és lemondás, azaz önmegtagadás nélkül nem tartható fenn semmilyen jó emberi kapcsolat.

A minket körülvevő világ a médián keresztül az önmegvalósításra, a másik félrelökésére nevel tudatosan és tudat alatt egyaránt. Jézus Krisztus nem evilág dolgai szerint, hanem a szeretet parancsa szerint élt, és mutatott példát nekünk. **A szeretetnek egy a fontos: mi jó a másik embernek.** Ha e szerint akarok élni, akkor egyértelműen adódik belőle, hogy ami a másiknak jó, az valószínűleg nekem csak részben jó, vagy legalábbis nem teljesen úgy jó, ahogy a másiknak, ezért le kell mondjak (többé kevésbé) önmagam dolgáról, „önmagam megvalósításáról”. A szeretet parancsának csak így tudok eleget tenni! Ennek gyakorlása csodálatos lelki örömeket rejt, de először le kell mondjak, meg kell cselekednem a lemondást, alázattal, szolgálva és utána kapom meg azt a belső örömet, ami nem csak másodpercekig tart, mint az evilági élvezetek, hanem tartós mély, csodálatos öröm! De ehhez nap mint nap le kell mondanom a fogyasztói társadalom folyamatos csábításai közepette egy-egy dologról, önuralmat, önmegtagadást kell gyakoroljak, rendszeresen.

Hogy ezen az úton megújult lendülettel elinduljak, ahhoz jó alkalmat adhat Jézus szemlélése, aki lemondva önmagáról, értünk végigjárta a keresztutat. Megmutatta, hogy a feltámadáshoz csak a keresztúton keresztül visz az út. A mi egyéni utunkon Isten társként mellénk szegődik és megmutatja, hogy az Ő terveinek megfelelő önmagunkat hogy tudjuk megvalósítani – de ezt természetesen csak a teljes ráhagyatkozással tudjuk megélni, alázatban, szeretetben, Istenbe merülve!

Ez az igazi önmegvalósítás, amikor az Isten tervei szerinti önmagamat igyekszem Istenre hagyatkozva megvalósítani. Ez az örök életbe nyúló boldogsághoz vezet. Ezért valóban érdemes küzdeni!

A lemondást nem csak az időnk, figyelmünk odaadásával kell, hogy gyakoroljuk, az anyagiakról is le kell tudnunk mondani, legalábbis annak egy részéről. Hiszen Jézus is mondta a gazdag ifjúnak: Oszd szét vagyonedat a szegények között, mert csak utána lesz alkalmas a szíved arra, hogy kövess (vö. Mt 19,21).

Mennyit osztunk szét a környezetünkben látható szép, nemes dolgok, emberek megsegítésére? Egyházunk azt javasolja, hogy bevételünk egy százalékát adjuk oda. Én arról tehetek tanúságot, hogy mióta a bevételünk tíz százalékát szétosztjuk, azóta jobban megélünk! Ez nem matematika, ez hit! Az Isten gondoskodik rólunk! Rólam és rólad, kedves testvérem, minden benne bizakodóról!

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentlélek Istennek most és mindörökké! Amen.

Jánossy Gábor

2007. február